

Bemærkninger til forslaget

Den gældende landsoverenskomst om almen lægegerning, der er indgået mellem Sygesikringens Forhandlingsudvalg (SFU) og Praktiserende Lægers Organisation (PLO) i april 1987, er opsagt af PLO med virkning fra 1. januar 1991.

SFU og PLO har igennem længere tid forhandlet om indgåelse af ny landsoverenskomst.

Forhandlingerne brød foreløbig sammen, da PLO's medlemmer ved en urafstemning den 2. december 1990 forkastede indholdet af en såkaldt slutseddel fra SFU som grundlag for en ny landsoverenskomst.

Sammenbruddet udløste straks en politisk reaktion fra et stort antal partier i Folketinget, herunder forslagsstillerne.

For forslagsstillerne er en situation med almen lægegerning uden overenskomst fra 1. januar 1991 helt uantagelig. Den vil medføre patientbetaling for at søge lægehjælp og vil i det hele medføre risiko for en forringet patientbehandling.

Derfor var det særdeles tilfredsstillende, da parterne – efter fornyede forhandlinger – den 21. december 1990 nåede til enighed om en forlængelse af den gældende landsoverenskomst om almen lægegerning i 6 måneder til den 1. juli 1991.

»Aftale om forlængelse af gældende landsoverenskomst om almen lægegerning« og et tilhørende notat af 20. december 1990 om virkningerne af aftalen er optrykt som bilag.

Det fremgår af aftalen og notatet, at honorarforudsætningen i den gældende overenskomsts § 77 ikke er opfyldt, idet der er en ubalance mellem basishonorar og ydelseshonorar for året 1989 på 46,7 mio. kr. (1989-prisniveau) – svarende til 48,5 mio. kr. i 1990-prisniveau. Honorarforudsætningen i § 77 opfyldes i aftalen ved at forhøje basishonoraret med 2,37 kr. pr. kvartal. For aftaleperioden er den økonomiske virkning heraf 24,2 mio. kr. Honorarforudsætningen i § 77 er tidligere opfyldt med genoprettelse af balance ved aftaler for 1979 og 1985.

Det fremgår endvidere af aftalen, at konsultationshonoraret forhøjes med 71 øre. Det er en udmøntning af puljepenget på det offentlige overenskomstområde

pr. 1. april 1989 og 1. april 1990. Den økonomiske virkning er for aftaleperioden 6,7 mio. kr.

Endelig sikres et finansieringsgrundlag for uddannelsesamannelsesstillinger svarende til det hidtidige antal pladser – 65–75 – i 1991. Den økonomiske virkning for 1991 er 12 mio. kr.

De øvrige elementer i forlængelsesaftalen er af rønt teknisk karakter.

Aftalen er således i al væsentlighed en opfyldelse af den gældende overenskomst i forlængelsesperioden. Med aftalen er der ikke tale om, at SFU har tilbudt en merøkonomi til landsoverenskomsten ud over den allerede tilbudte, og der er fra PLO's side ikke tale om en accept af denne økonomi.

Der er med forlængelsesaftalen lagt op til en reel genforhandling om en egentlig fornyelse af landsoverenskomsten pr. 1. juli 1991.

Med forlængelsesaftalen sikres i øvrigt, at der ikke opstår en situation med patientbetaling for lægehjælp fra 1. januar 1991, ligesom individuelle opsigelser fra praktiserende læger undgås indtil den 1. juli 1991.

Ved sin tilsidesættelse af parternes aftale har regeringen lagt gift for indgåelse af en ny landsoverenskomst for almen lægegerning. Hvordan kan regeringen seriøst anmode parterne om at forhandle en ny overenskomst i en forlængelsesperiode, når regeringen nægter at godkende parternes enighed om opfyldelse af den gældende overenskomst? Det er absurd.

Finansminister Henning Dyremose har begrundet regeringens afvisning af aftalen med signalvirkningen i forhold til overenskomstforhandlingerne på arbejdsmarkedet. Argumentationen er mildest talt overraskende.

Der er en væsentlig formel og reel forskel på aftaleforholdet imellem SFU og PLO og løn- og arbejds-overenskomster på arbejdsmarkedet.

Der er mellem parterne enighed om, at merøkonomien er en opfyldelse af den gældende overenskomst i forlængelsesperioden.

Det hovedsignal, regeringen med sit indgreb har givet arbejdsmarkedet, er imidlertid, at selv om forhandlingsparter når frem til enighed, er regeringen